ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ C. DORNIER

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

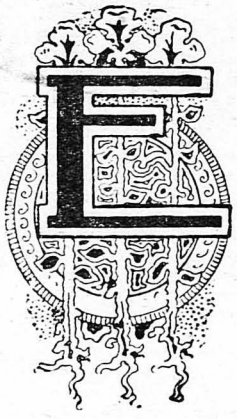

ΙΧΕ νυχτώσει πειά... Ὁ Σέργιος Πέτροβιτς προχωροῦσε βιαστικά, ἐνῶ μέσα στὸ μυαλό του στριφογύριζαν ἕνα σωρὸ σκέψεις, εἰκόνες, ἀναμνήσεις... Τὰ ψηλὰ σπίτια ποὺ ὀρθωνόντουσαν στὶς δυὸ μεριὲς τοῦ δρόμου, τοῦ θυμίζανε τοὺς τοίχους τῶν φυλακῶν, μέσα σπὶς ὁποῖες εἶχε περάσει τὰ καλύτερα χρόνια τῆς νιότης του.

Ὡστόσο, μέσα στὶς ἄλλες ἀναμνήσεις του, κυριαρχοῦσε ἡ ἀνάμνησις μιᾶς ἄλλης βραδειᾶς, παρόμοιας μὲ τὴν ἀποψινή, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ἔβγαινε τότε ἀπὸ μιὰ συγκέντρωσι ἀναρχικῶν στὸ Παρίσι καὶ εἶχε στὸ πλάϊ του τὴν ἀγαπημένη του Σόνια. Τὸ προσωπάκι της, χλομὸ σὰν τὸ Γεναριάτικο φεγγάρι, ποὺ ἔβλεπε τώρα στὸν οὐρανό, ἦταν γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος του κ' ἡ λατρεμένη της φωνὴ τοῦ ὑποσχότανε τὸ δῶρο τοῦ παρθενικοῦ της ἔρωτος, ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τὴν τόσο ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ ποὺ εἶχε ἀναλάβει. Ὅταν ὅμως διαλύθηκε ἡ μέθη τῆς νύχτας ἐκείνης, τῆς πρώτης καὶ τῆς τελευταίας, ποὺ εἶχε περάσει δίπλα στὴ Σόνια, ὁ Σέργιος ἀρχισε νὰ σκέπτεται πιὸ ψύχραιμα. Ἐννοιωθε τώρα περισσότερο τὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς κι' ἄρχισε ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὰ ἰδανικά του καὶ τὸ ὕψος τοῦ σκοποῦ, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀφιερώσει τὸν ἑαυτό του.

Εἶχε περάσει τὰ σύνορα μὲ τόσες πονηρίες καὶ μὲ τόσους κινδύνους! Μερικοὶ φίλοι του τὸν κρύβανε στὴ Μόσχα, ἀπὸ ὀχτὼ μέρες τώρα. Κι' αὔριο, στὶς ἕντεκα, ὅλα θὰ τελειώνανε! Ἡ δυὸ βόμβες ποὖχε κρυμμένες στὶς τσέπες του, χτυποῦσαν ἐλαφρὰ στὰ πλευρά του, καθὼς περπατοῦσε. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι τὸ κρύο τους μέταλλο... Θάρριχνε τὴ μιὰ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου τοῦ στρατιωτικοῦ δικηγόρου καὶ τὴν ἄλλη μέσα στ' ἁμάξι του... Προηγουμένως θὰ πετοῦσε ἀπὸ πάνω του τὴ μπέρτα του, ἡ ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ δυσκολέψη τὶς κινήσεις...

Μιὰ λουρίδα γαλάζιου οὐρανοῦ ἀστροστολισμένου, ποὺ φαινόταν ἀνάμεσα ἀπ' τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, φάνταξε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὰ μάτια του, σὰν μπλὲ στρατιωτικὸς μανδύας, στολισμένος μὲ κουμπιὰ χρυσᾶ.

Συγχρόνως τὸ κόκκινο φῶς μιᾶς ἐπιγραφῆς, ποὺ ἔπεφτε ἐπάνω στὸ πεζοδρόμιο, ἔμοιαζε μὲ μιὰ πλατειὰ λίμνη ἀπὸ αἷμα...

Ὁ Σέργιος ἀναστέναξε. Ἄρχισε νὰ σκέπτεται, νὰ σκέπτεται: Τί γλυκὸς ποὺ φαίνεται ὁ ἀέρας στὰ χείλη ποὺ τὴν ἄλλη μέρα θὰ πάψουνε πειὰ ν' ἀναπνέουν! Πόσο ὄμορφη δείχνεται ἡ κοιμισμένη πολιτεία στὰ μάτια ποὺ θὰ κλείσουνε σὲ λίγο στὸν αἰώνιο ὕπνο! Καὶ πόσο καθαρὰ ἀντιχεῖ στ' αὐτιὰ ἑνὸς μελλοθανάτου ὁ ἦχος τῆς καμπάνας, ποὺ χτυπάει τὶς ὧρες. Γιατὶ ὁ Σέργιος τὸ ξέρει... Θὰ σκοτώση, ἀλλὰ θὰ τὸν σκοτώσουν κι' αὐτόν... Τὰ τηλεγραφικὰ αὐτὰ σύρματα, ποὺ περνοῦν ἀπὸ πάνω του, κρυσταλλισμένα ἀπ' τὴν παγωνιά, θὰ σκορπίσουν αὔριο ὡς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, σεοὺς βασιλιάδες, σεοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὄχλου, σεοὺς ἐχθροὺς καὶ σεοὺς φίλους, στὴ Σόνια, τ' ὄνομά του μαζὺ μὲ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπόπειρας!...

«— Μπᾶ, νὰ κι' ἕνας ἄλλος ποὺ γυρίζει τέτοια ὥρα σεοὺς δρόμους», σκέπτεται ξαφνικὰ ὁ Σέργιος, βλέποντας μιὰ ψηλὴ ἀνδρικὴ σιλουέττα, σκεπασμένη ἀπὸ γοῦνες, μὲ ἀσπραφτερὲς μπότες ποὺ ἀντιχοῦσαν στὸ λιθόστρωτο, νὰ ξεπροβάλη ἀπὸ ἕνα σταυροδρόμι καὶ νὰ στρίβη ἔπειτα σπὶν ὁδὸν Κρασνόϊα, ἕνα δρομάκο σκοτεινὸ καὶ γεμᾶτο λάσπες.

Ἕνα μπαστοῦνι μὲ χρυσὴ λαβὴ ἀστράφτει σεὸ δεξὶ χέρι τοῦ ἀγνώστου... Κάποιος ἀριστοκράτης θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο, κάποιος γλεντζὲς ποὺ φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι τῆς φίλης του. Ὁ ἄγνωστος τώρα προχωρεῖ σεὸ ἀριστερὸ πεζοδρόμιο μὲ γογὸ βῆμα...

Ξαφνικὰ ὅμως πίσω του ξεπροβάλλουν γλυστρῶντας, δυὸ ἄλλες σκιές.

Ὁ Σέργιος ἀνοίγει τὸ βῆμα του, προσέχοντας νὰ μὴ γίνη ἀντιληπτός. Κι' ἔξαφνα σὲ μιὰ σταγμὴ ἡ τρεῖς αὐτὲς σκιὲς συμπλέκονται, στριφογυρίζουν, παλεύουν ἀπεγνωσμένα...

— Βοήθεια! ἀκούγεται μιὰ πνιγμένη φωνή.

Ὁ Σέργιος δὲν χάνει καιρό... Τραβάει τὸ ρεβόλβερ του, ὁρμάει, φτάνει μὲ λίγα πηδήματα κοντά τους καὶ βλέπει τὸν κύριο μὲ τὶς γοῦνες ν' ἀμύνεται καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ ξεφύγη ἀπ' τὰ χέρια δυὸ κακοντυμένων παλληκαρίων. Οἱ κακοῦργοι, ἀκούγοντας τὰ βήματά του, ἀφίνουν τὸ θῦμα τους καί, μπροσπὰ στὴν ἀπειλὴ τοῦ ὅπλου ποὺ λάμπει στὸ χέρι τοῦ Σέργιου, χάνονται, τρέχοντας μέσ' σπὸ σκοτάδι.

Ὁ ἄγνωστος, μὲ τὸ μανδύα ἀνεγμένο, ποὺ ἀφίνει νὰ φαίνεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ παράσημα, ἀναστενάζει ξαλαφρωμένος κι' εὐχαριστεῖ θερμὰ τὸν σωτῆρα του.

— Χωρὶς ἐσᾶς, τοῦ λέει, θάμουνα χαμένος!.... Σοῦ ὁρκίζουμαι στ' ὄνομα τοῦ πατεροῦλη μας τοῦ Τσάρου, ὅτι θ' ἀμειφθῆς βασιλικὰ γι' αὐτό. Ὁ κόμης Κορατὸφ δὲν ἔμαθε νὰ εἶνε ἀχάριστος. Ποιὸς εἶσαι; Τί κάνεις; Ποῦ πᾶς;

Ὁ Σέργιος τραβιέται πίσω στὴ σκιά, τρομαγμένος.

Ἡ γενναιοψυχία του τὸν ἔκανε νὰ πέση μέσα στὴν παγίδα! Ἂν πεῖ τώρα τ' ὄνομά του, εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ πρόδιδε τὰ ἰδανικά του, τοὺς φίλους του, τὸ καθῆκον του! Καὶ ταραγμένος ἀπαντάει.

— Τί σᾶς μέλλει; Δεν θέλω καμμιὰ πληρωμή, οὔτε χρήματα, οὔτε θέσεις, οὔτε τίποτε! Ὅταν σᾶς ἔσωσα, δὲν ἤξερα κἀν ἂν εἶσαστε πρίγκηπας ἢ μουζίκος!...

Ὁ κόμης ὅμως πούναι λιγάκι σπὸ κέφι, ἐπιμένει, τὸν πιάνει ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τοῦ λέει:

— Ὄχι, μὴ φεύγεις! Εἶσαι γενναῖος ἄνδρας καὶ θέλω νὰ σοῦ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Ἔλα! πές μου τ' ὄνομά σου, φίλε μου!...

— Τί νὰ τὸ κάνετε; Ἀφῆστε με!... ἀπαντάει ὁ Σέργιος.

Ὁ κόμης ὅμως, ζαλισμένος ἀπ' τοὺς κατινοὺς τοῦ πιοτοῦ ποὺ τοὺς εἶχε διώξει ὁ δυνατὸς φόβος ποὖχε νοιώσει πρὸ ὀλίγου, κυττάζει μ' ἕνα ἠλίθιο βλέμμα τὸ Σέργιο, τὸν κρατάει ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ φωνάζει:

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν σ' ἀφίνω ἔτσι! Τὸ τμῆμα τῆς ἀστυνομίας εἶν' ἐκεῖ κάτω, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Θὰ πᾶμε μαζὺ ὥς ἐκεῖ κι' ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τ' ὄνομά σου.

Κι' εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ σκέψη του, ξαναλέει πιὸ χαρούμενα:

— Ἐμπρός, φίλε μου! τράβα.... πάρε γρήγορα τὰ πόδια σου! Πρέπει ν' ἀνταμειφθῆς γιὰ ὅ,τι ἔκανες.

Ὁ Σέργιος εἶνε τώρα καταπτοημένος. Βλέπει κόλας τὸν ἑαυτό του ἀποκαλυπτόμενο, φυλακισμένο, τουφεκισμένο ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀνομοσίας, ποὺ τὴν ἔκανε χωρὶς λόγο.

— Σὺ τὸ θέλησες! μουρμουρίζει μέσα του. Ἡ εὐγνωμοσύνη σου θὰ σὲ καταστρέψη!

Κι' ἀφίνει τὸν κόμητα νὰ τὸν τραβάη... Συγχρόνως ὅμως, σιγά—σιγά, μὲ τὸ χέρι του ποὺ μένει ἐλεύθερο, βγάζει τὸ ρεβόλβερ ἀπ' τὴν τσέπη, τὸ φέρνει μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι στὸ στῆθος τοῦ κόμητος, πυροβολεῖ κι' ἐνῶ ἐκεῖνος σωριάζεται χάμω νεκρός, φεύγει τρέχοντας μέσ' σπὸ σκοτάδι καὶ σφίγγει στὴν τσέπη του τὶς δυὸ βόμβες, ποὺ θὰ τοῦ χαρίσουν αὔριο τὴ δόξα καὶ τὴν ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως... Καὶ τὸ φεγγάρι τοῦ χαμογελάει ἀπ' τὸν οὐρανό, ὅμοιο μὲ τὸ χλομὸ πρόσωπο τῆς Σόνιας.....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Ἀνατὸλ Φράνς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΟΥ ΑΛΦΙΕΡΙ

Κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ὁ μεγάλος τραγωδὸς τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ Ἀλφιέρι, θέλοντας ν' ἀνταμείψη τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν ἐκμάθησι τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ σπουδάζη σὲ ἡλικία σαραντατεσσάρων χρόνων, παράγγειλε καὶ τοῦ ἔφτιασαν ἕνα περιδέραιο γιὰ τὸ λαιμό του, παρόμοιο τοῦ ὁποίου δὲν φοροῦσε κανεὶς ἄλλος.

Τὸ περιδέραιο αὐτὸ ἦταν καμωμένο ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια καὶ ἔφερε χαραγμένα τὰ ὀνόματα εἰκοσιτριῶν ποιητῶν, ἀρχαίων καὶ νεωτέρων. Στὴ μέση ἦταν ἕνα πετράδι σὲ σχῆμα καρδιᾶς ποὺ ἀπεικόνιζε τὸν Ὅμηρο καὶ γύρω—γύρω ἦταν χαραγμένο ἕνα ἑλληνικὸ ἐπίγραμμα, συνταγμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ποιητή:

Αὐτὸν ποιήσας Ἀλφήριος ἱππέ' Ὁμήρου
κοιρανικῆς τιμὴν ἤλφανε θειοτέραν.